

[Fanger.]

skibene og dels havnene skal betale til de fælles udgifter ved isbrydningen, og vi vil fra det konservative folkepartis side gerne være med til en hensigtsmæssig fordeling af disse udgifter.

Vi kan særlig tiltræde de nye bestemmelser i § 5 om, at kun skibe over 150 registertons brutto skal betale til isbrydningen. Herefter vil den diskussion bortfalde, der foregår under den nuværende lov, hvorefter skibe over 100 registertons brutto, der benytter maskinkraft som hovedfremdriftsmiddel, skal betale. Der har nemlig ofte været en diskussion mellem disse mindre skibe og toldvæsenet, som skal opkræve den lille afgift, det drejer sig om, om, hvorvidt man kan sige, at maskinkraft er hovedfremdrivningsmidlet, når de pågældende skibe har sejl tillige.

I § 2 står, at isbryderhjælp fra statsisbrydere ydes vederlagsfrit. Det kan man vist ikke sige, når både skibene og havnene betaler afgifter dertil.

Forslaget om, at afgifterne skal fordobles, er der vel ikke stort at sige til, men det kan vi nærmere diskutere i det udvalg, der vil blive nedsat.

Derimod kan der jo rejses en lang diskussion om, hvorvidt isbrydningen er tilfredsstillende. Jeg forstår godt, at den højtærede minister kommer med forslaget i år, hvor der i hvert fald ikke hidtil har været brug for isbrydning. Havde det derimod været sidste år ved samme tid, havde sikkert nogle af klagerne fra de jyske østkysthavne givet genlyd også her i salen. Klagerne fra f. eks. Århus gik ud på, at i begyndelsen af isperioden, da der havde været mulighed for at holde Århus havn åben, svigtede man til fordel for andre opgaver, og så kom den periode, hvor der dannedes et helt isbælte ved Sletterhage, som det var omtrent håbløst at forcere. Derpå kom tøvejret, og den 29. februar var der så en deputation fra Århus havn i foretræde hos isbrydningsrådet, hvor departementschef Jespersen sagde, at nu var man forhåbningsfuld og ville prøve på at trænge frem til Århus fra nord og øst, og man håbede, at det ville lykkes, når man satte „Store Bjørn“, „Elbjørn“ og „Isbjørn“ ind. Mandag den 2. marts var vinden slået om i vest, og al isen var forsvundet, uden at man i hele isperioden

havde set andre isbrydere end havnens egen lille „Hermes“.

Se, i dag er der erantis, der blomstrer i haverne, og mange har måske glemte vanskelighederne fra i fjor, men store interesser står på spil for erhvervslivet, når isen hvert fjerde-femte år truer med at standse de søværts transporter i de danske farvande.

Rager: Det er jo kun inden for meget snævre grænser, vi selv har mulighed for at bedømme, hvor mange penge der skal anvendes til isbrydning i de enkelte år. Det er noget, naturen afgør i kamp med meteorologisk institut. Men de penge, der skal bruges, skal fordeles, og det er i virkeligheden et fordelingsforslag, vi står med her. Udgifterne skal fordeles mellem staten og havnene og skibene. Herom vil jeg sige, at min indstilling er den, at vi skal passe på, at afgifterne ikke bliver af en sådan højde, at vi risikerer, at skibe af den grund finder anledning til at gå til andre havne end de danske havne. Det må være alfa og omega, og det vil jeg meget gerne have at vi i det udvalg, som jeg forstår vil blive nedsat, får en vis garanti for.

I øvrigt er forholdet det, at forskellige havne har deres private isbrydning. Det har Københavns havn, og udgifterne for Københavns havn kan i slemme isvintre løbe op til 400 000—500 000 kr., så det er ikke småpenge, det drejer sig om dér, men det er jo også en havn, der er meget besøgt.

Jeg skal ikke ved denne lejlighed i øvrigt komme ind på enkeltheder i det foreliggende lovforslag, men en saglig forhandling i udvalget deltager jeg gerne i. At vi skal have lovforslaget ført igennem, anser jeg for naturligt, og jeg kan ikke tænke mig, at det vil være nødvendigt at vente til efter et valg.

Lynnerup Nielsen: Det lovforslag, som vi her behandler om statens istjeneste, tager sigte på, at der skal finde en ajourføring sted. Der er jo også hengået mere end 30 år, siden en sådan ajourføring har fundet sted, og det vil derfor ikke være urimeligt, at de beløb, der må afkræves dels i skibsafgifter, dels i vareafgifter, bringes i mere passende forhold til de udgifter, som staten påtager sig ved istjenesten. Det må vel også være naturligt, at det beløb, der opkræves af